

Nghiệt Hành

Contents

Nghiệt Hành	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	6
9. Chương 9	7
10. Chương 10	8

Nghiệt Hành

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, đam mỹ, cổ đại, loạn luân, niên thượng, phụ tử, HEditor: YeeTây Bắc Đàm gia công danh hiển l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghiet-hanh>

1. Chương 1

Tổng quản Đàm phủ quỳ gối ở án thư gỗ đồ, đầu thấp đến mức như sắp vùi vào nền đất, “Tướng quân, thiếu gia đã ở cửa quỳ hai canh giờ.”

Đàm tướng quân uy danh hiển hách xem sách, mí mắt cũng không nâng, “Để nó tiếp tục quỳ.”

“Tướng quân.” Tổng quản nhịn không được nói, “Trời giá rét, thiếu gia chỉ mặc áo đơn, rất dễ bị đông lạnh.”

Tay lật sách của Đàm tướng quân dừng một chút, phòng trong lò sưởi đốt đến ấm áp như xuân, nhưng vẫn ngăn không được tiếng gió ngoài cửa sổ gào thét. Đàm tướng quân khước mắt trừu động một chút, một hồi mới mở miệng, “Đi mang cho nó một kiện áo khoác.”

“Vô dụng. Tính tình thiếu gia kia ngoan cố tướng quân còn không biết sao?” Tổng quản nói, ngoài cửa truyền đến thanh âm thiếu niên thanh thúy hữu lực, “Cầu phụ thân thành toàn tâm ý hài nhi, xong việc, hài nhi sẽ tự cắt đi thật xa, không xuất hiện trong tầm mắt phụ thân.”

Một chữ cuối cùng của thiếu niên, Đàm tướng quân “Bang” một phát đem sách trong tay nện trên mặt đất, trang sách thoáng chốc hóa thành bột mịn.

“Kêu nó tiến vào!” Đàm tướng quân hai mắt đỏ bừng, trên mu bàn tay gân xanh phồng lên, hiển nhiên là phần nộ cực đại.

Tổng quản sau khi nghe xong, vui sướng mà ngẩng đầu, lão vội vàng theo tiếng mà gian nan ngồi dậy, muốn đi ra ngoài thông báo, cửa lớn lại đột nhiên bị người một chân đá văng ra.

Một thân áo đơn tổ sắc, thiếu niên đầy người phong sương tuần tiểu, ngẩng đầu mà bước đến.

“Đàm Hồng Linh, ngươi thật có bản lĩnh, còn muốn rời đi, ta thật phí công nuôi dưỡng đứa con trai này.” Đàm tướng quân tức giận, tổng quản làm bạn ở bên người hắn hơn ba mươi năm cũng sợ tới mức run bần bật.

Thiếu niên trường thân ngọc lập lại mặt không đổi sắc, từ trên cao nhìn xuống phụ thân đàn ngồi, ánh mắt y sắc bén, nhưng nhìn đến thâm lông ở hạ thân phụ thân, trong mắt bỗng nhiên hiện lên thương tiếc cùng tự trách. Y lại gần vài bước, tựa như muốn lướt qua án thư.

Biểu tình của Đàm tướng quân đột nhiên hoảng loạn, hắn muốn lui ra phía sau, nhưng ghé dựa đặc chế dưới thân cũng không linh hoạt, tướng quân ra sức chuyển động bánh xe, lại không hề phản ứng.

Lúc này, Đàm Hồng Linh cũng đã đi tới bên người phụ thân, quỳ một gối, đem cái trán cách thăm, dán ở trên đùi phụ thân.

“Phụ thân, cầu xin người, nhi tử muốn nhìn người lại đứng lên.”

2. Chương 2

Tây Bắc Đàm gia công danh hiển hách võ công cái thế, trong truyền thuyết chiến thần máu chảy xuôi, mấy chục thế hệ vì bảo vệ quốc gia, khai thác cương thổ lập công lao lớn. Nhưng mà sau lưng chiến thần máu, cất giấu đại giới sâu nặng. Mỗi người thừa kế thần huyết ở ba mươi bốn tuổi sẽ chịu phản phệ, thân hình từ đủ bộ bắt đầu dần dần xơ cứng, cuối cùng toàn thân cứng còng, hóa thành thạch điêu, nứt toác mà chết.

Phương pháp hóa giải chỉ có một, đó là cùng người thừa kế đời kế tiếp thần huyết giao cấu, thăng đến khi khôi phục nguyên trạng.

Gia tộc phụ có bao nhiêu tiếng tăm, lại lén cất giấu bao sâu tội nghiệt.

Tội ác cùng vinh dự đan xen, kéo dài máu truyền thừa.

Cho tới hôm nay, người thừa kế đời kế tiếp thần huyết chỉ có một người, đó là thân tử đương nhiệm gia chủ Đàm Hữu- Đàm Hồng Linh.

Gông xiềng đời đời trầm trọng rơi xuống trên người thân tử.

Đàm Hồng Linh nằm ở đầu gối phụ thân, cẳng chân đã từng cường tráng thon dài của phụ thân hiện tại đã là một mảnh than chì, biến thành vật chết cứng rắn.

Y hy vọng phụ thân có thể hồi phục như lúc ban đầu, một lần nữa giục ngựa lao nhanh, ra chiến trường chỉ huy ngàn quân, mà không phải giống như hiện giờ, sống ở nhà nhỏ, chí khí khó thù.

Bọn họ nam nhi Đàm gia, trời sinh nhiệt huyết chảy xuôi, sao cam tâm chết đi như vậy?

Nhưng phụ thân lại đẩy y ra.

Đàm Hồng Linh ngẩng đầu, trong mắt một mảnh hoảng sợ, nhìn thấy phụ thân trên mặt tràn đầy hôi bại, “Linh nhi, đây là mệnh.”

Trong lịch sử Đàm gia, chưa phá chỉ chú thần huyết, người thân nhiên đối mặt tử vong cũng thấy. Nhưng Đàm Hồng Linh không hy vọng, phụ thân chính mình cũng lựa chọn như vậy.

Gần cuối năm, tướng quân phủ lại không thấy vui mừng.

Đêm khuya, Đàm Hữu bình lui tả hữu, nhìn nhìn về phía quần áo chi dưới chính mình. Nguyên rửa than chì đã lan tràn tới đùi hần, hần duỗi tay đến nơi cứng đờ ấy, chỗ đó đã không còn xúc giác gì.

Đàm đại tướng quân Bể nghề sa trường, hiện giờ đã hoàn toàn mất đi năng lực hành tẩu.

Đàm Hữu tuy là hỉ nô không biểu nô, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia đau đớn.

Hần gian nan ngồi dậy, dịch tới trên giường, nghiêng đầu thổi tắt ngọn nến.

Hần ở dưới ánh trăng nhàn nhạt đầy bụng ưu sầu mà ngủ. Không biết cửa đột nhiên bị mở ra, con hần là Đàm Hồng Linh mặc một thân xiêm y nhẹ như cánh ve, nửa thẩu nửa lộ đi đến.

Y biểu tình quyết tuyệt, không chút nào thẹn thùng ăn mặc so với kỹ tử còn quyến rũ hơn.

Lão tổng quản quỳ ở phía sau y, nước mắt nước mũi giàn giụa, “Thiếu gia, đây là tội, tướng quân nhất định sẽ tức giận!”

Đàm Hồng Linh không quay đầu lại, thanh âm y nhàn nhạt, bình chân như vại, “Này thiên hạ sợ chỉ có mình ta đại nghịch bất đạo, ý đồ câu dẫn phụ thân chính mình. Đem được cho ta.”

“Thiếu gia.....” Tổng quản ghen ngào, do dự hồi lâu, vẫn là đem binh sứ tuyết trắng trong tay cho đối phương.

Đàm Hồng Linh dưới ánh trăng nhìn nhìn binh sứ nhỏ nhỏ trong tay, “Trên đời này có một giọt mị được liền có thể nghiền đến tận xương, cũng không quá lạ có nhi tử hướng phụ thân tự hiến thân.” Y cười nhẹ một tiếng, đóng chặt cửa phòng.

3. Chương 3

Đàm Hồng Linh chuyển qua bình phong, đi vào mép giường, không ngoài dự đoán phát hiện phụ thân đã mở hai mắt. Y đối mặt với ánh mắt uy nghiêm của phụ thân, trong lòng nhút nhát, nhưng như cũ cường lệnh chính mình kìm xuống, đem binh sứ trong tay giơ lên, “Phụ thân, người nghe được đi.”

Đàm Hữu nhìn thiếu niên nguyên bản khí phách hăng hái tuần tiểu đình bạt, hiện tại lại mặc xiêm y hạ lưu, thở dài một hơi, quay mặt qua chỗ khác, “Linh Nhi, người dù có hạ được ta, ta cũng sẽ không dựa vào việc thương tổn người để kéo dài hơi tàn. Đây là phương thức tử vong của Đàm gia chúng ta.” Hần nói, ánh mắt lại nhìn về phía thiếu niên tuần lệ dưới ánh trăng, “Nếu người lựa chọn kế thừa thân huyết, đây cũng là tương lai của người.”

Đàm Hồng Linh mím môi, không nói gì mà là cúi người đem nệm châm lên. Trong ánh nến, khuôn mặt y lộ ra một loại diễm lệ không giống bình thường. Đàm Hồng Linh thẳng eo, nhìn phụ thân nằm ở trên giường, hai chân đã thành thạch điêu, “Linh Nhi cũng không có ý đồ hạ được phụ thân.” Hần đột nhiên tươi cười, thoáng chốc chiếu sáng căn phòng tối tăm, “Được này ta chính mình ăn.”

Đàm Hữu sững sốt, đột nhiên tức giận, hần gian nan ngồi dậy, mặc dù hiện giờ không thể hành tẩu, cũng không tổn hại uy nghiêm của hần, “Đàm Hồng Linh, người có biết người đang làm cái gì hay không!”

“Biết.” Đàm Hồng Linh thấp mặt, để sát vào phụ thân, y lông mi rũ xuống, môi diễm như hoa tháng ba xuân, nâng lên mắt sáng ngời như sao. hương thơm nhàn nhạt từ trong thân thể y phát ra, đây là dấu hiệu mị độc phát tác. “Ta biết, ta muốn thân thể phụ thân khôi phục như lúc ban đầu.” Đàm Hồng Linh gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt phụ thân, “Ta muốn người sống sót.” Y giải khai đai lưng chính mình, trần trụi thân hình áp đến phụ thân ngồi ở trên giường vô pháp nhúc nhích. Bởi vì tác dụng của xuân dược, y toàn thân đều nổi lên hồng nhạt mỹ lệ, như là một đóa hoa hút đầy nước sốt nở rộ no đủ.

“Không.” Đàm Hữu giơ tay muốn đẩy nhi tử ra, nhưng xúc tua tất cả đều là một mảnh da thịt trơn trượt, hần lập tức tưởng bị thiêu giống nhau lùi tay về.

Đàm Hồng Linh lại giữ chặt tay phụ thân, đặt ở trên ngực chính mình, mang theo cười nói: “Sờ sờ ta, phụ thân, ngươi không cứu Linh Nhi, Linh Nhi sẽ bị độc chết.”

4. Chương 4

Đàm Hồng Linh cất bước ngồi ở trong lòng ngực Đàm Hữu, hai chân trần trụi thon dài từ quần áo lộ ra, trắng đến phảng phất muốn phát ra ánh sáng.

Cho dù không thể hành tẩu, nhưng Đàm Hữu lại lông tóc không tổn hao gì, hẳn là có thể kiềm chế hành động làm cản của nhi tử, nhưng hắn lại không biết vì sao không ra tay, vẫn để nhi tử ghé vào đầu vai hắn, đem khí tức ấm áp phun lưu bên tai hắn, nghe y dùng thanh âm trong trẻo nói lời nói bĩ ối, “Phụ thân, phía dưới của ta tựa hồ ướt, ngươi có thể cảm giác được không?” Y vừa nói, vừa dùng phần hông chính mình ma sát dưới háng Đàm Hữu, xúc cảm dâm mỹ làm Đàm Hữu thần kinh căng thẳng, hai đấm nắm chặt, gian nan mở miệng nói: “Linh Nhi, không.....”

Lời nói của hắn lại đột nhiên bị Đàm Hồng Linh đánh gãy, thiếu niên khóe mắt mang mỉa hoặc giơ lên khoe miệng, ngón tay mảnh dài bắt được dưới háng phụ thân, “Phụ thân, ngươi ngại.”

Đàm Hữu toàn thân cứng còng, trong bầu không khí ái muội hắn cũng không biết chính mình khi nào bị gọi lên tình dục.

Đàm Hồng Linh lại bắt đầu tận tình đùa bỡn phụ thân, bàn tay bởi vì luyện kiếm mà có vết chai mỏng từ mã mất vuốt ve đến gốc rễ, lại vòng quanh hai cái túi cầu không ngừng xoa nắn.

Đàm Hữu bị y vồ về chơi đùa đến thể xác cùng tinh thần đều chấn động, bởi vì chỉ dưới mắt đi tri giác, xúc giác liên tiếp phần hông ngược lại trở nên phá lệ rõ ràng. Đây là tay nam nhân mà lại ôn hường nhuần ngọc, hướng chi trước biểu tình chuyên chú của người, là nhi tử chính mình.

Đàm Hồng Linh vồ về chơi đùa còn chưa đủ, cúi người, vươn đầu lưỡi đỏ tươi, bắt đầu liếm láp nam vật của phụ thân.

Chỉ có kỹ nữ cấp thấp nhất mới có thể làm việc hạ lưu này.

5. Chương 5

Đàm Hữu nhìn nghiệt căn chính mình ở trong miệng nhi tử ra ra vào vào, nhất thời bị phần đan xen, giơ tay vận chuyển, muốn đẩy ra nghiệt súc này, lại đột nhiên nhìn thấy nhi tử khóe mắt không bình thường trũng động, đầy đầu mồ hôi lạnh theo mặt chảy xuống, phảng phất như chịu đựng thống khổ cực đại.

Hắn lúc này mới nhớ tới, nhi tử ăn mị độc.

Một giọt thành nghiện, thực cốt nhập tâm, không giao hợp không thể thoát khỏi kỳ độc.

Nhi tử cũng là nam nhi, lại vì hắn, cố nén thống khổ.

Nghiệt chương! Nghiệt chương!

Bi thương nhập vào trong tâm can, Đàm Hữu vén lên tóc ướt của Đàm Hồng Linh, đối phương đột nhiên không kịp lường trước bị hắn ôm vào trong áo.

Đàm Hồng Linh bị phụ thân ôm vào trong lòng ngực liền phát ra rên rỉ như giải thoát, y hai má đã hồng, ánh mắt mê ly, thái dương mướt mồ hôi, khí phách thiếu niên hăng hái hiện giờ lại hiện ra bộ dáng kiêu mị mê người.

Bộ dáng này của Đàm Hồng Linh

làm phụ thân Đàm Hữu tim đập gia tốc, hấn vội vàng không dám lại nhìn, tay lại vén lên vạt áo nhi tử, cầm lấy nam vật đứng thẳng của y.

Đàm Hồng Linh lập tức ngửa lên cổ, mồ hôi theo hầu kết y lăn xuống, chảy quá núm vú đứng thẳng màu hoa hồng, lại hoàn toàn đi vào rừng cây lông tóc rối rắm phía dưới.

Đàm Hữu cảm thấy chính mình phảng phất có một cổ đoàn hỏa, hấn không dám tinh tế vỗ về chơi đùa, chỉ là tùy ý mà vuốt ve vài cái, khiến cho Đàm Hồng Linh toàn bộ thân thể co rút run rẩy không ngừng.

6. Chương 6

Đàm Hữu nhìn nghiệt căn chính mình ở trong miệng nhi tử ra ra vào vào, nhất thời bị phần đan xen, gió tay vận chuyển, muốn đẩy ra nghiệt súc này, lại đột nhiên nhìn thấy nhi tử khước mắt không bình thường trứ động, đây đầu mồ hôi lạnh theo mặt chảy xuống, phảng phất như chịu đựng thống khổ cực đại.

Hấn lúc này mới nhớ tới, nhi tử ăn mị độc.

Một giọt thành nghiện, thực cốt nhập tâm, không giao hợp không thể thoát khỏi kỳ độc.

Nhi tử cũng là nam nhi, lại vì hấn, cố nén thống khổ.

Nghiệt chương! Nghiệt chương!

Bi thương nhập vào trong tâm can, Đàm Hữu vén lên tóc ướm của Đàm Hồng Linh, đối phương đột nhiên không kịp lường trước bị hấn ôm vào trong áo.

Đàm Hồng Linh bị phụ thân ôm vào trong lòng ngực liền phát ra rên rỉ như giải thoát, y hai má đã hồng, ánh mắt mê ly, thái dương mướt mồ hôi, khí phách thiếu niên hăng hái hiện giờ lại hiện ra bộ dáng kiêu mị mê người.

Bộ dáng này của Đàm Hồng Linh

làm phụ thân Đàm Hữu tim đập gia tốc, hấn vội vàng không dám lại nhìn, tay lại vén lên vạt áo nhi tử, cầm lấy nam vật đứng thẳng của y.

Đàm Hồng Linh lập tức ngửa lên cổ, mồ hôi theo hầu kết y lăn xuống, chảy quá núm vú đứng thẳng màu hoa hồng, lại hoàn toàn đi vào rừng cây lông tóc rối rắm phía dưới.

Đàm Hữu cảm thấy chính mình phảng phất có một cổ đoàn hỏa, hấn không dám tinh tế vỗ về chơi đùa, chỉ là tùy ý mà vuốt ve vài cái, khiến cho Đàm Hồng Linh toàn bộ thân thể co rút run rẩy không ngừng.

Đàm Hồng Linh thân hình giống như dâm xà quấn quanh thân thể cường tráng phía trên của Đàm Hữu, y vuốt ve cơ ngực no đủ của phụ thân, nâng lên mông, lại nắm tay phụ thân, cố chấp mà hướng phía sau thân thể tìm kiếm.

Đàm Hữu vội vàng rút lại tay, trong thanh âm tràn đầy hoang loạn, “Linh Nhi, đủ rồi. Ta giúp ngươi bắn ra, nhiều hơn không thể. Sau đó lại tìm nữ tử.....”

“Không được, phụ thân.” Đàm Hồng Linh miễn cưỡng mở mắt ra, đánh gãy lời nói của phụ thân, trong ánh mắt y tràn đầy kiên quyết cùng bất đắc dĩ. Y cong thân mình, để Đàm Hữu thấy hạ thân, chỉ thấy hồng nhật huyết khẩu kia lúc đóng lúc mở, gắt gao mà đè chặt một ngọc thể trong suốt.

“Xem, phụ thân. Ngọc thể này thượng đầy mị độc, trừ phi phụ thân thao tiến.....” Đàm Hồng Linh nói đến đây, thấy Đàm Hữu hai mắt lại, đây mặt đau kịch liệt, không khỏi cũng thấp giọng, “Phụ thân nếu là không muốn, liền tùy tiện kêu một người tới thao nhi tử đi.....”

7. Chương 7

“Người là muốn mệnh của ta.” Hồi lâu, Đàm Hữu mới thở dài nói. Hắn duỗi tay, nắm lấy phần ngọc thể lộ ra, chậm rãi kéo ra bên ngoài.

Nhưng mà huyết đạo của Đàm Hồng Linh thể nhưng đem vật kia chặt chẽ kẹp chặt, Đàm Hữu sử vài phần lực đạo cũng không thể rút ra.

“Linh Nhi, thả lỏng.” Đàm Hữu bị dâm thủy của Đàm Hồng Linh làm cho đầy tay trơn trượt, thiếu chút nữa không bắt lưu giác tiên sinh.

Đàm Hồng Linh ngón chân cuộn lên, xấu hổ không thôi, y hai chân mở lớn, bày ra tư thế mắc cỡ, lắp bắp mà nói: “Phụ thân, ta khẩn trương.....”

“Khẩn trương cái gì.” Đàm Hữu lại không khỏi cười, hắn đẩy ra tóc ướm của nhi tử, ôn nhu hỏi cái trán y, “Lúc ăn mặc thành như vậy bỏ đến trên giường ta cũng không thấy người khẩn trương.”

“Khẩn trương.” Đàm Hồng Linh ngẩng mặt, lúc này hai người cách rất gần gần, y chỉ cần thoáng ngẩng đầu là có thể hôn đến cái cằm kiên nghị của phụ thân, “Ta sợ người giết ta, sợ người đem ta trục xuất khỏi gia môn.”

“Như vậy cũng muốn tới sao?” Đàm Hữu nhìn mắt đen bóng của nhi tử, hỏi. Bọn họ hơi thở đan xen thành một khối, làm đêm đông lạnh lẽo nhiễm đầy hương vị ái muội.

Đàm Hồng Linh nhìn thật sâu vào mắt phụ thân, cảm xúc ở trong mắt y nhanh chóng chồng chất, lại nhanh chóng tiêu tán, y không có nhìn xuống, ngẩng đầu hôn lên hàm dưới của phụ thân.

Đàm Hữu nhắm hai mắt, cúi đầu hôn lên môi Đàm Hồng Linh.

“A.....” Rên rỉ từ trong miệng Đàm Hồng Linh thoát ra, một cây ngọc thể dính đầy chất nhầy bị ném xuống giường. Cánh móng y bị bàn tay hữu lực của phụ thân nâng lên, dương vật cứng rắn cực nóng lại không chút lưu tình phá vỡ đường đi y vừa mới lối lỏng.

Ngón tay Đàm Hồng Linh để trên bả vai phụ thân, hai mắt như nổi lửa, “Phụ thân.” Y gọi, nghênh đón là phụ thân thật mạnh cắm vào.

Quy đầu Đàm Hữu vừa mới cắm vào liền cảm thấy một lực cản cường đại, hắn nắm cánh móng Đàm Hồng Linh, hôn khốc miệng nhi tử, kỳ vọng y thả lỏng, nhưng thân thể Đàm Hồng Linh lại càng ngày càng gấp, huyết đạo càng ngày càng nhỏ hẹp, cho dù có dâm thủy chảy ra, cũng vô pháp làm Đàm Hồng Linh càng gần một bước.

8. Chương 8

“Rất đau sao?” Đàm Hữu nhìn nhi tử cả khuôn mặt bởi vì thống khổ mà nhăn lại, trong lòng khó chịu, làm bộ muốn rời khỏi.

Đàm Hồng Linh thấy được ý đồ của hắn, vội vàng dán vào thân thể phụ thân, vùi đầu ở hõm vai đối phương, giữ lại biểu tình nhẫn nại, “Phụ thân, tiến vào.”

Đàm Hữu trong lòng ngũ vị tạp trần, tiến thoái lưỡng nan, hắn thống hận nguyên nhân muốn buộc nhi cùng mình, cũng bất đắc dĩ chính mình lại bị khơi mào tình dục.

Khi còn nhỏ, hắn từng thấy phụ thân bên ngoài uy phong lẫm lẫm lại ở dưới thân đường ca rên rỉ, khi đó hắn liền thề cho dù nứt toạc mà chết, cũng tuyệt không cưỡng bách người thừa kế thân huyết làm việc dâm loạn này.

“Phụ thân. Không cần đi.” Một bàn tay đột nhiên kiên quyết đập trên dương cụ chính mình. Đàm Hồng Linh hôn cổ Đàm Hữu, gian nan mà đỡ vật cứng của đối phương, không màng tất cả xuống ngồi. “Là người quá lớn, nhưng ta chịu được.”

Nam vật Đàm Hữu bị hẹp huyết của Đàm Hồng Linh kẹp đến càng ngày càng ngạnh, hắn cảm thấy huyết xông lên não, Đàm Hữu nhìn biểu tình kiên trì của nhi tử, khuôn mặt nguyên bản kiên nghị cũng nhiễm vài phần đỏ ửng động tình.

Không đúng, nếu dùng mị độc, Đàm Hồng Linh không nên còn có ánh mắt thanh minh như vậy, cũng không nên đau đớn như thế.

“Linh Nhi.....” Đàm Hữu nhất thời không biết nên nói cái gì, hắn đau lòng kịch liệt mà nhắm mắt, sau đó cất lên âm thanh nói với bên ngoài: “Đàm phúc, tiến vào.” Hắn dứt lời, lật lên chăn, đem nhi tử trần trụi khóa lại trong lòng ngực.

Tổng quản chờ ở ngoài cửa nhanh chóng lên tiếng, dè thấp đầu, run run rẩy rẩy mà đi vào, từ cổ tay áo lấy ra cái hộp màu đỏ, giơ lên cao đỉnh đầu, dâng lên trước mặt Đàm Hữu.

Đây là cao chi bí chế của Đàm gia, nhuận huyết thôi tình, Đàm Hữu đối thứ này cũng không xa lạ. Khi hắn còn nhỏ, toàn bộ nhà chính đều lan tràn mùi hương cao chi này. Hắn cũng từng thề, vĩnh viễn đừng để lúc hắn đương gia xuất hiện loại hơi thở mị hoặc này.

Tổng quản là lão nhân hầu hạ ba đời Đàm gia, đối với bí tân gia tộc này hiểu tận gốc rễ, hám này sở hám, đau này sở đau. Lão minh bạch Đàm Hữu nội tâm giãy giụa, nhưng không nói một lời, chỉ đem hộp sắt trong tay dâng lên.

9. Chương 9

Đàm Hồng Linh cuộn trong lòng ngực phụ thân, không gian bên trong nhỏ hẹp, xạ hương nam tính dày đặc bao vây lấy y, làm y cảm thấy an toàn cùng trầm mê. Y cúi đầu nhìn làn da bình thường cùng làn da thạch hóa của phụ thân, nhin không được dùng tay sờ sờ, y điều chỉnh tư thế, làm dương vật cực đại của đối phương tạp ở háng y, cảm thụ sinh mệnh bông bột ở nơi đó.

Phụ thân không thể như cục đá rồi chết đi, đây là toàn bộ ý niệm giờ khắc này của y.

Đột nhiên bị nhi tử sờ đến chỗ mẫn cảm, Đàm Hữu nắm nhin không được run một chút, hắn ổn định tâm thần, tiếp nhận cao chi, đem tổng quản tổng cổ đi ra ngoài, vạch chăn lên, sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của nhi tử.

Hắn nợ, vì cái gì muốn nhi tử gánh.

Đàm Hữu trong mắt tràn đầy bi phần, hắn mở nắp hộp cao chi, nhất thời toàn bộ phòng tràn đầy mùi hương quen thuộc kia.

Đàm Hữu dùng đầu ngón tay chấm lấy một khối lớn cao chi trơn trượt, hôn hôn ấn đường nhi tử, một tay đỡ eo nhi tử, tay dính hương chi dời xuống phía dưới, tham nhập chỗ ướt mềm kia, bôi mở mỗi một nếp uốn. Hắn ở bên tai nhi tử lẩm bẩm nói nhỏ: “Linh Nhi, chịu đựng.” Hắn nói, nâng lên thân mình, đem nghiệt căn bừa bộn phần chân thật sâu mà cắm đến tận đáy hậu huyết nhi tử.

Lúc đầu Đàm Hồng Linh tâm thần đều bị thống khổ bủa vây, dương vật phụ thân quá mức thô to, dù y lúc trước đã từng dùng khí cụ mở rộng đường đi bí ẩn kia lại như cũ bởi vì bị căng ra quá mức mà thống khổ, nhưng thực nhanh, hậu huyết thấm nhuận cao chi dần dần thả lỏng, một loại vui sướng xông thẳng đến đỉnh đầu y.

Y như bước chậm đám mây, ở trong một mảnh trắng xoá chìm nổi, thẳng đến khi bị cánh tay hữu lực của phụ thân gắt gao ôm lấy, y trong nháy mắt cảm giác đây đều là thật.

Chóp mũi y đều là hương vị của phụ thân, y đè ở trên người phụ thân, địa phương yếu ớt nhất phun ra nuốt vào đối phương, nam thể cường tráng dưới thân trong nháy mắt này tràn ngập cảm giác mềm mại.

Y ôm tâm tính hiền tế mà đến, nhưng sáng khoái ngoài dự đoán cơ hồ làm y không biết làm sao.

10. Chương 10

Này không phải cảm giác đau đớn y tưởng, đây là một loại cảm giác vui sướng vô cùng.

Tóc ướt của Đàm Hồng Linh bị phụ thân đẩy ra, đối phương nhìn y, trong mắt cảm xúc phức tạp khó hiểu, “Linh Nhi.....” Đàm Hữu môi rung động, thật lâu không có nói ra câu nói tiếp theo.

Đàm Hồng Linh ôm cánh tay phụ thân, hất cằm lên, đi lên hôn lấy cái môi của phụ thân bị chính y cắn đến chảy máu, y cẩn thận mà dùng đầu lưỡi miêu tả hình dạng cánh môi phụ thân.

Nơi này từng đối y thô lỗ lời nói nghiêm trọng cùng ôn nhu, y rõ ràng sớm đã quen thuộc, lại lần đầu tiên dựa đến gần như vậy.

Tựa như phụ thân y, y lần đầu tiên từ trên mặt phụ thân uy nghiêm nhìn thấy yếu ớt cùng vô thố.

Đàm Hồng Linh nhin không được tâm run lên, y co mông, kẹp chặt nam vật phía sau thuộc về phụ thân. Ở trên người một nam nhân rên rỉ, chủ động co mông xoay hông, hết sức câu dẫn, vốn nên cảm thấy nhục nhã, nhưng bởi vì đối phương là phụ thân y, y thế nhưng lòng tràn đầy vui mừng.

Y vui mừng nhìn phụ thân ửng hồng mặt, vui mừng nhìn đến cánh tay phụ thân nhô lên gân xanh, vui mừng nhìn ngực phụ thân ướt mồ hôi cùng hạ thể không chịu nổi chế bừa bừa phần chấn.

Y cũng vui mừng cảm nhận độ cứng phía sau như côn sắt cùng độ ấm nóng bỏng.

Nếu không phải mấy tháng trước, y biểu hiện xuất thần huyết, nếu không phải tổng quản đem phương pháp giải quyết nguyên rủa của Đàm gia lặng lẽ nói cho y, y liên viên sẽ không thể có được loại cảm giác này.

Đàm Hồng Linh trong lòng nhất thời tràn đầy thỏa mãn cùng thương cảm, y quyến luyến phụ thân như vậy, nhưng phụ thân lại tình nguyện chết cũng muốn đẩy y ra. Y không biết nên khóc hay cười, chỉ là cúi xuống thân mình, nén lại thê lương trên mặt, gắt gao mà ôm lấy phụ thân, lại cảm thụ da thịt đối phương bóng loáng cường tráng, tràn ngập sinh mệnh.

Trong phòng tràn đầy hương vị tình dục, y cùng phụ thân gắt gao ôm nhau, giống như nước biển không hề có khoảng cách, thanh âm thân thể ma sát giống như sóng biển chui vào trong tai y, y ở trong sóng biển càng ngày càng cảm thấy một mảnh bạch quang chói mắt, bạch quang tan đi, y nhìn thấy gương mặt phụ thân, có vui mừng giống y.

Đàm Hữu thở hổn hển, hấn ôm mông Đàm Hồng Linh, nhưng chỗ kia quá mức trơn trượt, hấn hơi không lưu ý liền sẽ rời tay, hấn giờ khắc này rốt cuộc phần hận hai chân chính mình vô lực, bằng không hấn có thể đem đối phương đè ở trong lòng ngực, làm y phát ra rên rỉ vui sướng.

Đàm Hữu không hề chớp mắt nhìn gương mặt nhi tử, trên gương mặt anh tuấn là biểu tình mỉa mai thái kinh người, tóc màu đen dài rơi rụng, rơi đến màu da trắng nõn, ngực trên dưới pháp phồng, đầu vú đỏ tươi đứng thẳng, giống như hồng mai tuyết địa.

Cảnh tượng quá mức mê người, bất luận là ai nhìn thấy, đều mỹ đến rung động lòng người.

Đàm Hữu nhin không được ngồi dậy, đi hôn mồ hôi ở khóe mắt Đàm Hồng Linh.

Đàm Hồng Linh lại ôm lấy cổ hần, không cho hần đi, trong thanh âm là vui thích không dấu được, “Phụ thân, người lại hôn hôn ta.”

Đàm Hữu không nói gì, hần dùng môi nhẹ nhàng mà ở trên mặt đối phương vuốt ve, thở ra nhiệt khí làm Đàm Hồng Linh cảm lòng không đậu nhắm mắt. Đây là cốt nhục của hần, Đàm Hữu lần đầu tiên mà nhận thức đến rõ ràng như thế, có tương tự mặt mày cùng hình dáng hần, nhưng hần lại là lần đầu tiên không hề giữ kẽ mà cùng y tiếp xúc thân mật, phảng phất huyết dung tiến huyết, cốt đoán thành cốt, một cổ xúc động xa lạ khắp người hần chảy xuôi trào dâng, đem mọi thứ trong dĩ vãng ở trong thân thể hần hết thảy rửa sạch.

Bọn họ tâm rõ ràng phân làm hai, tại đây một khắc lại hòa hợp một thể.

Đàm Hồng Linh tứ chi gắt gao quấn lấy hần, Đàm Hữu có thể nghe được tim đối phương đập đình tai nhức óc, một chút một chút chạm vào tâm hần.

Hần nhện không được ngăn chặn mộng Đàm Hồng Linh, nỗ lực dùng sức hướng lên trên đỉnh mạnh.

Nghiệt vật giống như cái dùi hung hăng đâm đi vào, hai viên trứng dái cũng dính sát vào cánh mộng nở nang của Đàm Hồng Linh.

Đàm Hữu lớn tuổi thở phào nhẹ nhõm, hần chậm rãi tìm được bí quyết, tả hữu nghiêng nát, trong chốc lát lại là đâm mạnh.

“A.....” Đàm Hồng Linh không tự chủ rên rỉ ra tiếng, phía trước nam vật bắn ra mấy cổ đục dịch nhỏ.

“Linh Nhi.....” Đàm Hữu đầu hôn hôn thái dương nhi tử, hai tay căng giường, nhanh chóng mà va chạm.

“A.....” Lâm vào đỉnh tình dục, Đàm Hồng Linh rốt cuộc kiên trì không được, y kêu to, lại tiết vài cổ, vẩy ra tinh dịch thậm chí làm dơ ngực Đàm Hữu.

Đàm Hữu dính một chút bạch trọc của nhi tử bắn ở bụng y, hàm ở trong miệng, chậm rãi vươn đầu lưỡi liếm láp. Động tác của hần rất chậm, ánh mắt lại tràn ngập tính xâm lược, làm Đàm Hồng Linh hầu kết nhện không được giật gật.

Đàm Hữu liếm sạch sẽ, mới dùng thanh âm trầm thấp nói: “Muốn ta hôn người?”

Đàm Hồng Linh cơ hồ phát không ra thanh âm, y nỗ lực mới từ yết hầu bức ra khí thanh, vội vàng nói: “Muốn!”

“Linh Nhi, không thể đổi ý.” Đàm Hữu dè thấp đầu, dùng chóp mũi dán sát vào mũi nhi tử, “Không thể đổi ý.”

Bọn họ hô hấp đan xen, từ trong mắt nhau thấy được bộ dáng chính mình.

“Sẽ không. Vĩnh không đổi ý.....”

“Không thể đổi ý.” Hần lại hung hăng cắn hầu kết nhi tử, ở nơi đó lưu lại dấu răng đỏ tươi.

“Không!” Đàm Hồng Linh run rẩy, ngón tay gắt gao nắm chặt bả vai rộng lớn của phụ thân, thẳng đến nặn ra ấn ký.

Y vừa dứt lời, đã bị Đàm Hữu thô bạo hôn phong bế miệng lưỡi. Không để lối thoát, hung tàn, mang theo ý vị cắn nuốt.

Sóng to gió lớn lại lần nữa đánh úp, Đàm Hồng Linh cảm thấy chính mình như một con thuyền nhỏ, giữa biển rộng âm u lung lay, nước chảy bèo trôi. Mưa rơi rào rạt mà đánh tới, y đau đến kêu to, cũng sướng đến khóc thút thít.

Tứ chi y đều hưng phấn đến cuộn lên, quơ chân múa tay, không biết sắp đặt như thế nào.

Y chảy nước mắt, đáp lại cái hôn của phụ thân, ở trong lắc lư tìm được tiết tấu thuộc về bọn họ.

Y mơ hồ cảm thấy phụ thân như cũ đang nói không thể đổi ý.

“Không đổi!” Đàm Hồng Linh nói.

Y nghe được phụ thân gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên nhéo y một phát, khiến cho y giơ lên cổ, vênh lên cái mông. Địa phương hai người liên tiếp như là có lửa cực nóng, phát ra tiếng nước dâm mĩ giao hoan không chút nào che đậy.

Y cảm thấy chính mình toàn bộ đều bị lấp đầy, không có khe hở, mà tay phụ thân lại đột nhiên buông ra, mấy chục cổ chất lỏng nóng bỏng mãnh liệt mà đập vào vách trong của y. Mồ hôi và máu giao hòa, bọn họ hoàn thành toàn bộ nghi thức.

Đàm Hữu đuổi cánh tay ra, đem nhi tử mệt đến tứ chi thoát lực đặt ở trên ngực chính mình, hân hân hôn đỉnh đầu đối phương, vừa giống phụ thân, cũng giống như tình nhân.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng lạnh lạnh, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ không gian lặng im, che dấu nơi phát sinh sự tình trong bóng đêm.

Lời nguyện rửa đem tội nghiệt gông xiềng ở phía trên hai người, dấu vết vận mệnh cũng theo đó đổ xuống, đó là huyết thống siêu việt dây dưa, đời đời kiếp kiếp, không thể thoát khỏi.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngbiet-hanh>